

Duhovna misel - 13. maj 2018

TVOJA BESEDA – LUČ NA MOJI POTI (Ps 119)

7. velikonočna nedelja. Oznanjevanje vstalega Kristusa ni naloga posameznika, potrebno ga je živeti na skupnostni način, skupaj z apostolskim zborom in s skupnostjo. Apostoli so imeli neposredno, čudovito izkušnjo vstajenja. Preko njihovega verodostojnega pričevanja jih je veliko začelo verovati. Iz vere v vstalega Kristusa so nastale in neprenehoma nastajajo krščanske skupnosti. Tudi mi danes utemeljimo našo vero v vstalega Gospoda na pričevanju apostolov. Naša vera je povezana z njihovim pričevanjem, kakor nepretrgana veriga. Posnemanje apostole je vsak Kristusov učenec poklican biti priča njegovega vstajenja še posebej tam, kjer je Bog najbolj pozabljen in človek najbolj izgubljen.

Da pa se to uresniči, je potrebno ostati v vstalem Kristusu in v njegovi ljubezni. Odnos z vstalim Jezusom - srečanje srca s srcem vstalega Kristusa - navzočega v evharistiji - je, če tako rečemo, 'ozračje', v katerem kristjani živijo ter v katerem najde moč, da ostane zvest evangeliju navkljub očitnim in nerazumevanju.

Bistveni vidik pričevanja za vstalega Gospoda pa je edinstvo med nami in njegovimi učenci, po podobi tiste edinstvi, ki je med Njim in Očetom. Danes je v evangeliju odmevala Jezusova molitev, izrečena na večerji trpljenja: »Da bi bili eno, kakor midva.« Iz te večne ljubezni med Očetom in Sinom, ki se širi po Svetem Duhu, zajemata moč naše poslanstva in bratsko občestvo. Iz nje tudi vedno znova izvira veselje hoditi za Gospodom po poti njegovega uboštva, njegovega devištva in njegove pokorščine.

Ostati v Bogu in v njegovi ljubezni, da bi oznanjali z besedo ter z dejanjem Jezusovo vstajenje ter tako pričevali za edinstvo med nami in dejavnostjo njegove ljubezni do vseh. Vprašamo se, kako sem jaz priča vstalega Kristusa? Kako ostajam v Njem, kako bivam v njegovi ljubezni? Sem sposoben 'sejati' v družini, na delovnem mestu, v svoji skupnosti, seme tiste ljubezni, ki jo je Kristus dal svojim učencem, da bi jo dali drugim. 2/3

